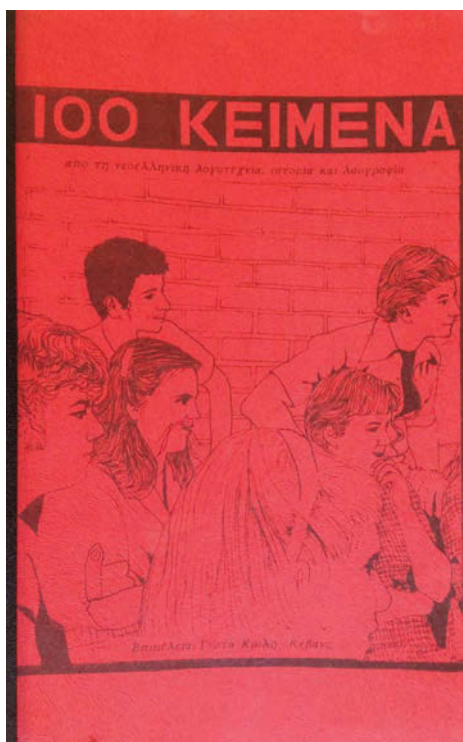
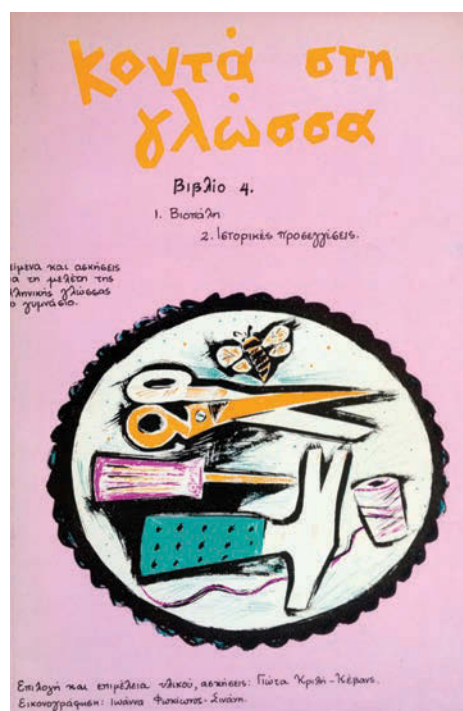
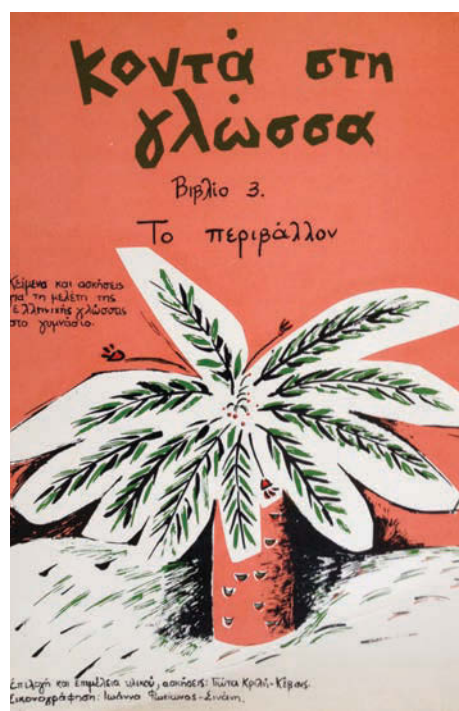

ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ: ΑΙ ΓΕΝΕΑΙ ΠΑΣΑΙ

“100 Κείμενα» και «Κοντά στη γλώσσα», βιβλία σταθμός στην εκμάθηση και διατήρηση της ελληνικής γλώσσας στην Αυστραλία

πέλα της παντρειάς. Κατάφερα να μάθω τα αγγλικά. Η ζωή ήταν μια πρόκληση για μένα. Ήθελα να σπουδάσω. Θυμάμαι ότι υπήρχαν δυο δρόμοι. Ο ένας να παντρευτώ, να κάνω οικογένεια. Έλεγα: τι παντρειά, εδώ δεν ξέρω εγώ ποια είμαι. Έβλεπα γύρω μου γυναίκες που είχαν παντρευτεί και ήταν δυστυχισμένες. Αυτός ήταν ο εύκολος δρόμος. Δούλευα στο εργοστάσιο την ημέρα και μετά πήγαινα στο νυχτερινό κολέγιο. Έψαχνα για κάποιο νόημα στη ζωή. Τρελάθηκα οι δικό μου, νόμιζαν ότι δεν είμαι καλά. Γυναίκα της παντρειάς έλεγαν και να θέλει τώρα να πάει να μάθει γράμματα. Αρχικά έμενα στο σπίτι ενός θείου. Στο βραδινό κολέγιο είχα ένα συμμαθητή από τα νησιά Φίτζι. Ήταν καλός στα μαθηματικά. Μια μέρα του είπα έλα στο σπίτι να διαβάσουμε μαζί. Ένας έγχρωμος στο Μάρικβιλ... Καταλαβαίνεις τι έγινε... Είχα μια

καθηγήτρια. Τη μισ Αμάντιο. Σε ένα μάθημα με είδε στενοχωρημένη. Με ρώτησε πόσο χρονών είσαι; Της απαντώ, εικοσιδύο. Μου λέει, το ξέρεις ότι ζεις στην Αυστραλία; Κανείς δεν μπορεί να σου υπαγορεύσει τι να κάνεις. Ήμουν νέα, αισιόδοξη και κάτω από την επίδραση των προοδευτικών ιδεών. Η δεκαετία του '60 ήταν συγκλονιστική. Η Αυστραλία σε αναβρασμό. Αγώνες να αλλάξει η ζωή, να σταματήσει ο πόλεμος. Στις πορείες για την ειρήνη που γινόντουσαν γνώρισα μια γυναίκα που με βοήθησε να μάθω αγγλικά. Μου έλεγε ιστορίες για τον κόσμο...

ΝΤΕΝΥ: ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Σε μια από αυτές τις εκδηλώσεις γνώρισα

«ΞΕΚΙΝΗΣΑ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΩ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΤΟ ΛΑΪΚΑΡΤ. ΥΠΗΡΧΑΝ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ. ΔΙΔΑΣΚΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΚΑΛΑ. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΔΕΝ ΘΕΛΑΝΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΓΙΑΤΙ ΕΝΙΩΘΑΝ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΑ. ΘΥΜΑΜΑΙ ΕΝΑ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΟ, ΤΟΝ ΙΒΑΝ. ΤΟΝ ΕΧΩ ΣΕ ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ. ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΜΕ ΠΕΙΣΕΙ ΟΤΙ ΞΕΡΕΙ ΚΑΛΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΛΛΑ ΕΧΕΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΡΘΡΩΣΗΣ. ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΣΤ ΚΑΙ ΟΠΩΣ ΑΠΟΔΕΙΧΤΗΚΕ, ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ. ΗΤΑΝ ΚΑΤΙ ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΟ»

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ: ΚΑΤΑΒΟΛΕΣ

“Γράφω για τα πράγματα που με ενθουσιάζουν και με συγκινούν. Για τους ανθρώπους, που αισθάνομαι την ανάγκη να δικαιώσω”.

Καταγράφω την ιστορία στο μυαλό μου. Είναι ένα μυστήριο η γραφή. Νοερά βυθιστικά σε εκείνη την εποχή. Αρχισα να συμερίζομαι τα προβλήματα τους. Να ζω στις αγωνίες τους. Ήμουν εκεί. Έπρεπε να το γράψω. Για να δικαιώσω το Ζαχαριά που ήταν Ήρωας και τόσους άλλους. Είχα κατά νου την Κατερίνα, το Δημητρώ, αλλά δεν ήξερα που πήγαινε. Πήγαινε μόνο του. Εμφανίζονταν πρόσωπα όπως της Τασούλας, που είναι μια τραγική φυσιογνωμία. Δεν ξέρω... Είναι μυστήριο... Πάντα ήμουν μέσα στο πλαίσιο της ιστορίας, αλλά νομίζω ότι στο χώρο της μυθοπλασίας ίσως να προσεγγίζω και τον τρόπο της αυτόματης γραφής. Δεν το έχω

μελετήσει, αλλά το διαισθάνομαι, γιατί γράφω πράγματα που ξαφνιάζουν και εμένα. Γράφω πάντα τελείως απομονωμένη. Μόνο έτσι μπορώ να λειτουργήσω. Διαβάζω αποσπάσματα σε κάποιους ανθρώπους. Γράφοντας το δεύτερο μυθιστόρημα μου αισθανόμουν πιο σίγουρη. Ο τίτλος είναι «Κυπαρισσόμυλο». Το ιστορικό τοπίο είναι τα χρόνια του Όθωνα. Είναι δηλαδή μια συνέχεια του πρώτου μυθιστορήματος. Δεν ήξερα που πήγαινα με τις «Καταβολές». Δεν ήξερα πως θα το τελειώνα. Σκέφτηκα το ταξίδι. Στο νου μου πέρασε ο Chaucer, οι ιστορίες του Καντερμπέρι. Ίσως κάτι λειτούργησε στο υποσυνείδητο. Ο Φίνλεϋ, ο Σάμερ Χάου, με

βοήθησαν να κατανοήσω καλύτερα την εποχή εκείνη... Όλα όσα αναφέρω έγιναν. Εγώ έπρεπε να τα σκηνοθετήσω...

Αλλά δεν είναι μόνο το θέμα της Ιστορίας. Είναι και οι δικό μου άνθρωποι, οι άνθρωποι του τόπου που μεγάλωσα, που ήταν πάντα στο περιθώριο και ήθελα να τους φέρω στο προσκήνιο. Και νομίζω ότι αυτό έχω κάνει... Για αυτούς τους ανθρώπους που ήταν και παραμερισμένοι και αδικημένοι. Ήθελα να τους δώσω την αξία που είχαν. Το κίνητρο μου είναι να δώσω φωνή σε αυτούς που δεν έχουν. Για αυτό έκανα και τη μετάφραση του βιβλίου «Οι Γυναίκες του Ήλιου». Αν όσα γράφω «μιλάνε» και σε άλλους ανθρώπους, αυτό μου δίνει χαρά... Χαίρομαι που άρεσαν οι «Καταβολές», αλλά δεν επηρεάζομαι από τις γνώμες των άλλων. Δεν προσπαθώ να γίνω αρεστή σε όλους. Δεν ήμουν ποτέ της μόδας. Ούτε και στα ενδύματα. Ένα καλό βιβλίο, είναι ένα καλό βιβλίο. Τίποτα περισσότερο.

Διαβάζω πάντα. Αλλά δεν θα μπορούσα να πω ότι χρησιμοποίησα κάποιον συγγραφέα σαν μοντέλο για τα μυθιστορήματα μου. Πρέπει να βρεις τον δικό σου τρόπο, δεν γίνεται αλλιώς. Τα τελευταία χρόνια είμαι βυθισμένη στο γράψιμο. Δεν μπορείς να είσαι παντού. Δεν ήξερα ότι θα γράψω αυ-

τον άντρα που έζησα μαζί του δεκαπέντε χρόνια και είναι ο πατέρας της κόρης μου. Ο Ντένυ, που μας διάβαζε επαναστατικά ποιήματα. Μας ένωνε η ποίηση και η ιδεολογία. Γίναμε φίλοι. Αρχισε να έρχεται σίπιτι και να μας διαβάζει διηγήματα του Henry Lawson.

Βρέθηκα τότε στον Άτλα ανάμεσα σε μια παρέα που ενδιαφερόταν να μάθει τι είναι η Αυστραλία. Ζήτησα από το Ντένυ να μου δώσει ένα από τα ποιήματα που διάβαζε. Είχε καλή φωνή, διάβαζε πολύ ωραία. Το πήρα για να του το δακτυλογραφήσω. Στις καλοκαιρινές μου διακοπές είχα μάθει γραφομηχανή. Ήμασταν στο σπιτί

«Βιβλία για την εκπαίδευση, μεταφράσεις, ποίηση, θέατρο, μυθιστόρημα...»

γονιών του Ντένυ. Συνέχισα να πηγαίνω στο νυχτερινό σχολείο. Το '66 κατόρθωσα να πάρω απολυτήριο και να περάσω στο πανεπιστήμιο. Μετακομίσαμε από το Σάρι Χιλ

μου. Η αδελφή μου είχε γεννηθεί και ήταν στο νοσοκομείο. Ο Ντένυ με κοιτάζε και μου είπε: “Όταν θα κάνεις κι εσύ μωρό θα σου γράψω ένα ποίημα”. Μέχρι τότε δεν το είχα συνειδητοποιήσει. Αποφάσισα να συζήσω με τον Ντένυ, όχι να τον παντρευτώ. Πήγαμε ένα Σάββατο πρωί στο Ληξιαρχείο. Πιστεύω στις γνήσιες σχέσεις των ανθρώπων.

Μείναμε προσωρινά στο σπίτι των